

Învățământul nostru superior de sport, la fel ca presa de toate felurile, se ocupă numai de sportul competițional, care în realitate este spectacol, afacere. Această latură a sportului angrenează cel mult 2% din populație.

Ce face restul de 98%?

Privește și bârfește - dar din păcate *nu practică* nici un fel de sport sau mișcare.

Ziaristii sportivi discută numai cât câștigă cutare vedetă, cât costă transferul unui fotbalist, dacă vreun campion se droghează – în schimb nu spun nimic despre foloasele pentru sănătate, sau măcar despre tehnica, tactica sau organizarea sportului respectiv. Presa de orice fel nu prezintă informații și sfaturi folositoare, ci doar bârfe inutile – căci de exemplu la ce-i folosește unui biet “microbist” pentru viața lui, sau binele societății, că află salariul mirabolant (și jignitor pentru bunul simț) al cutărei vedete?! Chiar și Radioul național, care în mod excepțional se ocupă uneori și de sportul pentru toți, face propagandă pricinoasă, susținând: “faceți sport (doar în *we ekend*

!) ca să ajungeți campioni” - adică profesioniști, iar nu ca să fiți mai sănătoși, sau mai deștepți. Populația nu este deloc lămurită să facă mișcare, doar îndemnată să se întreacă la fugă din an în Paște – confirmându-se vorba cântecului:

Țara te vrea prost!

(formația

Sarmalele reci

).

Îmi aduc aminte (azi, cu amuzament) cum am încercat acum vreo 40 de ani să mă înscriu la un

club de *Judo* (când la noi încă nu se auzise de *Aikido*). Uitându-se la mine și văzând că n-aveam stofă de bătauș, antrenorul nu m-a primit, explicându-mi că eram “prea bătrân” pentru competiție. Nu m-am lăsat și am încercat în altă parte, la o sală unde era un profesor de sport “nediplomat” de ICEF. De atunci a curs “multă apă pe Dunăre”. Eu fac și acum sport, ba chiar am devenit instructor din cauza celui “profesionist” al *Judo*. Situația mea actuală contrazice flagrant mentalitatea greșită a unuia care nu înțelegea că TOȚI oamenii au nevoie să facă mișcare, nu numai tinerii bătaioși. Gândirea lui strâmbă este din păcate și acuma răspândită la (prea) mulți absolvenți ai ANEFului, se pare și la autoritățile guvernamentale, care de dragul banilor consideră că sportul înseamnă numai competiție. Deși oricine vede că imediat ce apare motivația materială (profit, bani, sex etc.), prețurile cresc, sufletul scade, meseria se depravează.

Nici vremea, nici profesorii de sport, „nu mai sunt ca înainte”! Mă cuprinde disperarea când compar excelenții profesori de educație fizică formați de ANEFul interbelic, pe care i-am avut eu în școală, cu cei de azi. Absolvenții actuali sunt parcă pregătiți doar pentru organizarea competițiilor, poate rentabile dar adeseori murdare - și inutile din punct de vedere social. O dovedesc din plin scandalurile răsunătoare și permanente pentru corupție, măsluirea meciurilor, drogare, în care ei sunt amestecați indirect. Dar ei nu mai fac față nici în domeniul competitiv: echipele noastre de fotbal, rugby, box etc. angajează din ce în ce mai mulți antrenori străini.

Prea mulți profesori de sport se ocupă nu de educația fizică de mase – ci doar de sportul competițional. Ei încurajează scutirile medicale formale și chiulul elevilor de la orele de sport – căci salariul le vine oricum. În trenul cu care merg des la munte întâlnesc adeseori grupuri de elevi conduși de sufletiști: ba de proful de geografie, ba de profa de religie; însă niciodată de profesorul de sport. “Da’ ce face domnu’ de sport, de ce nu vine cu voi la munte?” întreb eu, mirat. „Păi”, răspunde nevinovat copilul, “dânsul se ocupă de echipa de baschet a școlii”. Asta ar veni tot așa ca și cum dascălii de matematică s-ar ocupa numai de câțiva olimpici, în loc să-i învețe a socoti pe *toți* școlarii; sau cei de limba română s-ar ocupa numai de revista școlii în loc să-i învețe pe *toți* elevii să vorbească limpede.

Mulți profesori de sport din școli vor să muncească ca rentierii și să câștige ca bancherii. Vina lor este că iau salariu tocmai pentru a promova educația fizică a *tuturor* elevilor, adică pentru sportul de mase – nu pentru cel competițional, (semi)profesionist. Propaganda vinovată privind grozăvia medaliilor obținute de câțiva campioni școlari nu este decât o perdea de fum pentru acoperirea lipsei de patriotism și intereselor mercantile ale activiștilor și ziariștilor sportivi. “... *la Facultatea de Sport se duc doar cei care au picat la alte facultăți*”, spunea în 2006 Liviu Cepoi, vicepreședintele Agenției Naționale pentru Sport.

Învățământul superior de sport nu mai are aproape nici o legătură cu problemele reale ale populației, din punct de vedere civic produsele sale sunt total depășite. Pare o fosilă vie, menținută în viață cu banii publici, poate de mare utilitate pentru imaginea politicianilor și pentru *business*, dar de folos aproape nul pentru Țară.

Pe lângă abdicarea de la sarcina patriotică a educării fizice a întregului popor cu ajutorul absolvenților săi, învățământul superior de sport nici *nu se modernizează*. Deși comparativ cu efectele nefericite ale sporturilor de origine clasică, degenerate de competiție,

artele marțiale neviolente și necompetiționale

fac o educație fizică cu avantaje evidente pentru societate, ele nu sunt introduse în curricula liceală sau universitară și profesorii de sport nu le cunosc (decât din filme). Motivul? N-ar exista profesori calificați să le predea studenților, întrucât „profesorii de arte marțiale nu au diplome ANEFS”. (Perfect adevărat, ba chiar „mai rău”: marii maeștri de arte marțiale nici n-au auzit de existența ANEFS!). Chiar dacă o fi legal, motivul nu este justificat. Profesorul meu din liceu, *Ion Avram*,

îmi povestea cu deosebită mândrie cum student fiind prin anii '30 îi avusese profesori pe *Onicescu, Rainer*

și alte somități ale științei românești, care deși ne-diplomați de ONEF/ ANEF – îi deșteptau cu adevărat pe viitorii dascăli de sport [19].

Așa că instructorii de arte marțiale, *nediplomați* ai învățământului superior sportiv dar calificați „la locul de muncă” și plini de entuziasm, fac în toată țara asta mai multă activitate de folos obștească decât mii de profesori diplomați. Pentru că *Arca lui Noe a fost construită de amatori, iar Titanicul de „profesioniști”*.